

JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

PAPA FRANCESC AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 23 de novembre de 2016

Aconsellar i ensenyar

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Un cop acabat el Jubileu, avui tornem a la normalitat, però encara queden algunes reflexions sobre les obres de misericòrdia, raó per la qual continuem tractant aquest tema.

La reflexió sobre les obres de misericòrdia espirituals avui es refereix a dues accions molt relacionades entre elles: donar consell als qui dubten i ensenyar als ignorants, és a dir a aquells que no saben. La paraula ignorant és massa forta, però vol dir aquells que no saben alguna cosa i als quals cal ensenyar-los-hi. Són obres que es poden viure ja sigui de manera senzilla, familiar, a l'abast de tots, ja sigui —especialment la segona, la d'ensenyar— a un nivell més institucional, organitzat. Pensem per exemple en tants nens que són encara analfabets. Això no es pot entendre, en un món on el progrés tecnicocientífic ha arribat a un nivell tan alt hi ha encara infants analfabets! És una injustícia. Quants nens pateixen manca d'educació. És una gran injustícia que afecta la dignitat mateixa de la persona. Sense educació després es converteixen fàcilment en una presa fàcil de l'explotació i d'altres formes de malestar social.

L'Església, al llarg dels segles, ha sentit l'exigència de comprometre's en l'àmbit de l'educació perquè la seva missió d'evangelització implica el compromís de retornar la dignitat als més pobres. Des del primer exemple d'una «escola» fundada aquí a Roma per sant Justí, al segle segon, perquè els cristians poguessin conèixer millor la sagrada Escriptura, fins a sant Josep de Calassanç, que va obrir les primeres escoles populars gratuïtes d'Europa, tenim una llarga llista de sants i santes que en diferents èpoques han educat els més desfavorits, sabent que d'aquesta manera podrien superar les misèries i les discriminacions. Quants cristians, laics, germans i germanes consagrats, sacerdots, han donat la vida pròpia per la instrucció, per l'educació dels infants i dels joves! Això és gran: us convido a retre'ls un homenatge amb un bon aplaudiment! [aplaudiment dels fidels] Aquests pioners de la instrucció havien entès profundament l'obra de misericòrdia i n'havien fet un estil de vida capaç de transformar la societat. Mitjançant un treball senzill i poques estructures van saber restituir la dignitat a moltes persones! I la instrucció que donaven anava orientada també sovint al treball. Pensem, però, en sant Joan Bosco, que preparava per al treball els nens del carrer, amb l'oratori i després amb les escoles i l'aprenentatge dels oficis. És així que van sortir moltes i diverses escoles professionals, que preparaven per al treball mentre educaven en els valors humans i cristians. L'educació, per tant, és en realitat una forma peculiar d'evangelització.

Com més creix la instrucció, més les persones adquireixen certes i conviccions, que tots necessitem en la vida. Una bona educació ens ensenya el mètode crític, que comprèn també una certa mena de dubte, útil per a fer preguntes i comprovar els resultats obtinguts, de cara a un coneixement més gran. Però l'obra de misericòrdia d'aconsellar els qui tenen dubtes no es refereix a aquest tipus de dubtes. Expressar la misericòrdia envers els qui dubten equival a calmar el dolor i el sofriment que ve de la

por i de l'angoixa que són conseqüència del dubte. És, doncs, un acte d'amor autèntic amb el qual es pretén ajudar una persona en la feblesa provocada per la incertesa.

Penso que algú em podria preguntar: «Pare, però jo tinc tants dubtes sobre la fe, què he de fer? Vostè no en té mai, de dubtes?» En tinc tants... És cert que en alguns moments tots tenim dubtes! Els dubtes en matèria de fe, en sentit positiu, són un senyal que volem conèixer millor i més a fons Déu, Jesús, i el misteri del seu amor per nosaltres. «Però jo tinc aquest dubte: cerco, estudio, veig o demano consell sobre què he de fer.» Aquests són els dubtes que fan créixer! És bo que ens fem preguntes sobre la nostra fe, perquè d'aquesta manera se'ns porta a aprofundir-la. Els dubtes, però, se superen. Per això cal escoltar la Paraula de Déu i comprendre tot el que se'ns ensenya. Un mitjà que ens ajuda molt en això és la catequesi, amb la qual l'anunci de la fe ens situa en el concret de la vida personal i comunitària. I hi ha, al mateix temps, un altre mitjà igualment important: el de viure el màxim possible la fe. No fem de la fe una teoria abstracta on els dubtes es multipliquen. Fem, més aviat, que la fe sigui la nostra vida. Mirem de dur-la a la pràctica en el servei als germans, especialment els més necessitats. I aleshores molts dubtes s'esvairan, perquè sentim la presència de Déu i la veritat de l'Evangelí en l'amor que, sense ser mèrit nostre, habita en nosaltres i compartim amb els altres.

Com podem veure, estimats germans i germanes, tampoc aquestes dues obres de misericòrdia no són allunyades de la nostra vida. Cadascun de nosaltres es pot comprometre en la seva vida a dur a la pràctica la paraula del Senyor quan diu que el misteri de l'amor de Déu no ha estat revelat als savis i als intel·ligents, sinó als petits (cf. Lc 10,21; Mt 11,25-26). Per tant, l'ensenyament més profund que som cridats a transmetre i la certesa més segura per a sortir del dubte és l'amor de Déu amb què hem estat estimats (cf. 1Jn 4,10), un amor gran, gratuït i donat per sempre. Déu no fa mai marxa enrere amb el seu amor! Va sempre al davant i espera; dona per sempre el seu amor, del qual n'hem de sentir una responsabilitat forta, per a ser-ne testimonis oferint misericòrdia als nostres germans. Gràcies.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada